

[Ejner Kristensen.]

ligt at slække på kontrolforanstaltningerne på disse områder, dels at de er forbundet med store omkostninger, og endvidere, at de nye infektioner, man konstaterede ad denne vej, var meget få. Udvalget har taget disse udtalelser til efterretning og håber så, at den højeste veterinærsagkundskab må have ret i sine betragtninger. Jeg håber dog, at den højtærede landbrugsminister må have et vagtsomt øje for, om det i en given situation skulle blive nødvendigt igen at skærpe disse kontrolforanstaltninger; jeg tror i øvrigt også, at lovforslaget indebærer hjemmel hertil.

Udvalget har også arbejdet med spørgsmålet om erstatninger i de tilfælde, hvor besætningerne skal slås ned. Ifølge lovforslaget ydes der fuld erstatning for værdien af de nedslagne kreaturer, men da der jo i mange tilfælde kan være tale om et betydeligt driftstab, foreslog vi, at der for dette driftstab ydedes et tillæg til erstatningen. Et sådant almindeligt erstatningsbeløb til dette formål kunne der imidlertid ikke skabes enighed om i udvalget, og resultatet er blevet, at i de tilfælde, hvor nedslagningen er sket efter en forkert diagnose, udbetales erstatningen med tillæg af 10 pct.

Lovforslaget, som tilsigter en afvikling og forenkling, har kunnet fremsættes på basis af det gode samarbejde, der på disse områder har været mellem det praktiske landbrug og dyrlægerne, et samarbejde, som har givet sig udslag i, at Danmark er et praktisk talt rent land med hensyn til kalvekastning og kvægtuberkulose.

Jeg kan anbefale såvel ændringsforslagene som lovforslaget til vedtagelse.

Niels Ravn: Ved første behandling var der her i salen bred enighed om dette lovforslags principielle indhold, medens der var nogen usikkerhed med hensyn til, hvorvidt det på nuværende tidspunkt var forsvarligt at slække på bestemmelserne om de tvungne blod- og efterbyrdsprøver. Vi har i udvalget meget nøje drøftet dette forhold.

I et samråd har den højtærede landbrugsminister nærmere uddybet forholdet, herunder de besparelser, lovforslaget vil medføre, og ministeren har givet tilsagn om, at man i ministeriet, såfremt de her omhandlede sygdomme skulle antage en anden karakter end ventet, på ny ville overveje sagen.

Et andet spørgsmål, som i udvalget har givet anledning til debat, drejer sig om erstatninger i tilfælde af nedslagning. Disse erstatninger skal udredes i henhold til bestemmelserne i lov nr. 156 af 14. april 1920, og efter denne lov gives der fuld erstatning for de nedslagne dyrs værdi, men ikke for et eventuelt driftstab på den pågældende ejendom. Under henvisning til § 6, stk. 2, i dette lovforslag, hvorefter ministeren kan bestemme, at der i et bestemt tidsrum efter en besætnings nedslagning ikke må indsættes kvæg eller svin på den pågældende ejendom hverken i stald eller på græs, finder oppositionen det rimeligt, at der også ydes en vis erstatning for driftstab i en sådan periode. I denne anledning har udvalget fra ministeriet fået en længere redegørelse tagende sin begyndelse i 1778. Med al respekt for denne redegørelse kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om, at der dog er en vis forskel på behandlingen af smitsomme husdyrsygdomme og på landbrugets driftsform i dag sammenlignet med forholdene i 1778.

Skønt der på dette område på et vist tidspunkt under forhandlingerne i udvalget var flertal for oppositionens synspunkter, tonede også på dette tilsyneladende uskylde område regeringens hårde hånd frem, og flertallet forduftede. Da den højtærede landbrugsminister imidlertid i udvalget har meddelt, at han i næste folketingssamling vil søge lov nr. 156 af 14. april 1920 revideret og herved komme tilbage til spørgsmålet, og da vi endvidere betragter lovforslaget som helhed som et fremskridt ikke mindst med henblik på, at man fra nu af frit her i landet vil kunne handle med kvæg, både slagtekvæg og levekvæg, skal jeg på